

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518205857
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1518205857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: S. C. K., B..K., P.: XX XXX XXX, D. XX, Ž. proti žalovanému: R. O., H.. X. X. XXXX, C. A.. M. XXXX/XX, K., o 1.562,26 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 17. septembra 2019 č. k. 14Csp/188/2018-73 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava V z 12. decembra 2019, č. k. 14Csp/188/2018-95, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením sa p o t v r d u j e v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.).

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.562,26 eur spolu s úrokom vo výške 62,41 eur, úrokom z omeškania vo výške 0,79 eur, s 5 % úrokom z omeškania z istiny 1.562,26 eur od 24. 8. 2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 62,41 eur od 24. 8. 2018 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa uzavrela dňa 22. 5. 2015 so žalovaným Úverovú zmluvu Č.. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2.000 eur. Úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 20. 5. 2024. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas a preto na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol dňa 23. 8. 2018 o predčasnej splatnosti úveru. Oznameniu predchádzalo upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia druhou upomienkou, opakovaným upozornením. Pohľadávka žalobkyne proti žalovanému ku dňu predčasného zosplatenia (dňa 23. 8. 2018) predstavovala 1.685,46 eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 1.562,26 eur, zo sumy 62,41 eur predstavujúcej dohodnutý úrok vo výške 11,50 % ročne, zo sumy 0,79 eur predstavujúcej 5 % ročný úrok z omeškania (vyčíslené ku dňu splatnosti úveru). Žalobkyňa si uplatnila úhradu istiny poskytnutého úveru vo výške 1.562,26 eur, vyčíslený dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia vo výške 11,50 % ročne, t. j. 62,41 eur, úrok z omeškania vo výške 0,79 eur, zmluvne dohodnutý úverový úrok

vo výške 11,50 % z nezaplatenej istiny od 24. 8. 2018 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 62,41 eur od 24. 8. 2018 do zaplatenia.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca so žalovaným platne uzavrel zmluvu o úvere a poskytol žalovanému 2.000,- eur, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 20. 5. 2024. Porušil dohodnuté zmluvné podmienky tým, že bol v omeškaní s jeho splácaním, preto žalobca vyhlásil dňa 23. 8. 2018 predčasnú splatnosť úveru. V úverovej zmluve bol dohodnutý úrok vo výške 11,50 % ročne. Podmienky platnosti tohto zmluvného vzťahu sú upravené v citovaných ustanoveniach Obchodného zákonníka a v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva bola uzavretá písomne a obsahuje všetky predpísané náležitosti. Žalobca si voči žalovanému uplatňuje úhradu istiny poskytnutého úveru vo výške 1.562,26 eur, vyčíslený dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatnenia vo výške 11,50 % ročne, t. j. 62,41 eur a úrokom z omeškania vo výške 0,79 eur, keďže klient sa dohodol, že ak neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinný uhradiť z nesplatenej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania do zaplatenia podľa § 369 ods. 1 Obch. zák. a čl. Následky porušenia zmluvných povinností. Vykonaným dokazovaním súd teda nárok žalobcu na zaplatenie istiny, úroku a úroku z omeškania do zosplatnenia úveru považoval za dôvodný, preukázaný. Keď žalovaný žalovanú pohľadávku neuhradil dobrovoľne, zaviazal ho na túto povinnosť súd.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.562,26 eur spolu s úrokom vo výške 62,41 eur, úrokom z omeškania vo výške 0,79 eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1.562,26 eur od 24. 8. 2018 až do zaplatenia, rokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 62,41 eur od 24. 8. 2018 až do zaplatenia. V tejto časti teda súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

4. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti zmluvných úrokov po zosplatnení predmetného úveru. Zamietajúci výrok súd prvej inštancie odôvodnil nasledovne: „Súd mal za preukázané, že strany sporu si dojednali zmluvný úrok 11,50 % p. a. . Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 20. 5. 2024, žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru skôr, a to k 23. 8. 2018, listom zo dňa 23. 8. 2018, ktorým vyzval žalovaného na zaplatenie celého úveru. Do dňa predčasnej splatnosti úveru žalobca vyčíslil zmluvný úrok na sumu 62,41 eur. Pokiaľ ide o zmluvný úrok po dátume predčasnej splatnosti, je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Strany sporu si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, pokiaľ si však strany sporu dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevrátil, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd pritom vychádza z uznesenia ÚS IV.476/2012 z 18. 9. 2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Z týchto dôvodov súd nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 11,50 % ročne zo sumy 1.562,26 eur od 24. 8. 2018 až do zaplatenia zamietol.“

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním výrok, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobe vyhovie. Poukázala na to, že z ust. § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch. zák. vyplýva, že dlžník je povinný platiť úrok v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do ich vrátenia. Obsahom záväzku dlžníka teda nie je len vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Podľa názoru žalobkyne výklad prezentovaný súdom prvej inštancie by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľ,

ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30. 7. 2019 sp. zn. 6 Cdo 113/2018, ako aj na niektoré rozhodnutia iných senátov Krajského súdu v Bratislave a iných odvolacích súdov. Žalobkyňa tiež namietala, že pokiaľ súd prvej inštancie odkazuje na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, tento sa v označenom rozhodnutí k meritu veci, t. j. k úrokom po zosplatnení nevyjadril.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobkyňa zmluvný úrok z nezaplatennej istiny neprináleží. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa vzniká protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nespájajú odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Obč. zák. robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Obč. zák. v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobkyňa odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednaného dovoľavala aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Obč. zák. (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). V danej veci vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru žalobkyňa nepatrí. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 9. 2012, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (§ R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami. K obdobným právnym záverom dospel odvolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 9Co 17/2018, 15Co 110/2018, 7Co 347/2017, 10Co 95/2018, 11Co/36/2015. Odvolací súd dodáva, že dňa 20. 2. 2019 Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave z dôvodu rozdielov v rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov prijalo zjednocujúce Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého, cit: „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo

dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi“.

9. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 7. 2019 sp. zn. 6 Cdo 113/2018, na ktorý poukazovala žalobkyňa v odvolaní, záver obsiahnutý v tomto uznesení týkajúci sa nároku na úroky po zosplatnení úveru najvyšší súd vyslovil iba okrajovo, teda mimo riešenia problému, ktorý v uvedenej veci riešil. Týmto problémom totiž bola otázka, či spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky. Najvyšší súd zaujal stanovisko, že tomu tak nie je teda, že spotrebiteľský úver nemožno z uvedených dôvodov považovať za bezúročný a bezpoplatkový a iba okrajovo - v predposlednom odseku odôvodnenia vyslovil názor o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru. Pritom predposledný 16. odsek uvedeného uznesenia sa začína vetou: „Dovolačí súd považuje za potrebné poznamenať, že pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, neprichádzalo z povahy veci do úvahy riešenie otázok, či veriteľ má alebo nemá po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky (úroky z poskytnutého úveru) a či veriteľ nemá právo na zákonné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov z dôvodu rozporu so zásadou anatocizmu, resp. ich riešenie bolo nadbytočné.“ Z tohto postupu najvyššieho súdu podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že spomenuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za konečné judikátorne vyriešenie otázky nároku na bežné úroky po zosplatnení úveru.

10. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.). Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

11. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovie (výrok I.), nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť. To isté sa týka aj výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania (výrok III.).

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).